

Kültür - Sanat - Edebiyat

Kıymet ARSLAN
GÖREMEDİM

Birilerinin kalbinde iz bırakmaya çalışmaktan
Yaprakların sararıp, ayaklarımın altına düştüğünü,
GÖREMEDİM.

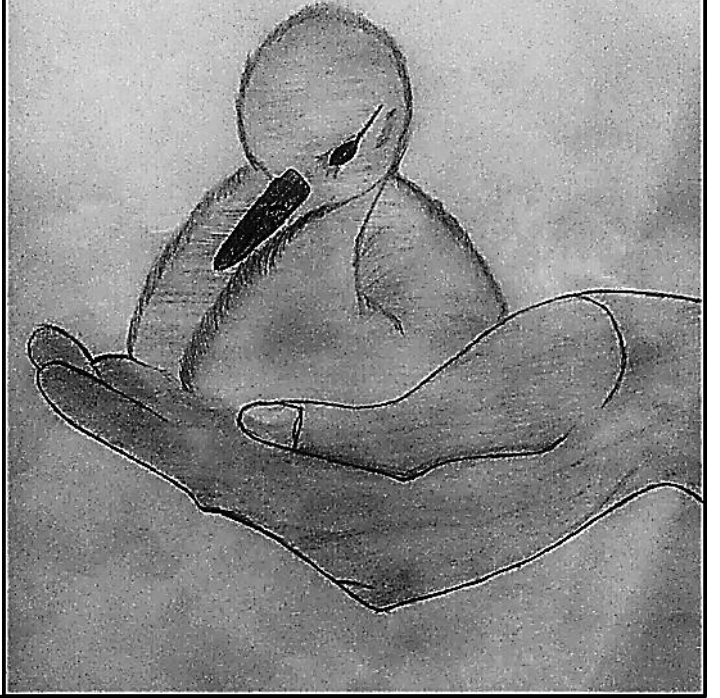
Bir gün güneşin benim için doğmasını beklemekten
Saçlarıma nasıl aklar düştüğünü,
GÖREMEDİM.

Sebepsiz yere gözyaşı dökmekten
İnsanların nasıl çirkinleştiğini,
GÖREMEDİM.

İçime bir tutam mutluluk katmaya çabalamaktan
Dünyanın ne denli değiştiğini,
GÖREMEDİM.

Çaresizliğe meydan okumaya çalışmaktan
Gidenleri içimden bir türlü uğurlayamadığımı,
GÖREMEDİM.

Zeynep KAPLAN

Merve TÜRKEL
VER ELİNİ NEVŞEHİR

Günlerden pazar. Saat 06.00, otobüse binme saatimiz olmasına rağmen ben o saatlerde evdeyim ve babamı acele ettirmekteyim. Neyse ki 06.10'da otobüsteyiz. Aşağı yukarı on beş dakika daha bekledik ve yola çıktık. Ver elini Nevşehir. Ama öncesinde Tuz Gölü'ne uğradık. Her ne kadar ayakkabılarımız biraz tuz dolsa da içinde gezinip birkaç da fotoğraf çekindikten sonra yola koyulduk.

Dört buçuk, beş saatlik bir yolculuğun ardından Nevşehir'e ulaştık. Rehberimiz yavaş yavaş gördüğümüz şeylerin tanımını yapmaya başladı. Daha en başından dikkatimizi çekense, zamanla deve şeklini almış taşlar oldu. Nevşehir'e gidip ne yapacaksınız taşlardan ibaret diyenlere güzel bir cevap olurdu aslında o harika oluşumu göstermek. Taşlardan ibaret dedikleri yerlerde, yemyeşil, içinden yüksek bir şelale akan İhlara Vadisi vardı. Orada saatlerce oturup suyun akışını izleyerek bile huzur bulabilirdi insan. Ama o kadar vaktimiz olmadı maalesef.

Peri bacalarının içine girdik havasızdı ama orada yaşayan insanların izleri vardı halâ. Eşyalarını koydukları küçük oyuklar, buğdaylarını öğütme için kullandıkları değirmenler vardı. Bize bu görüntüler havasızlığı dahi unutturdu. Gittiğimiz çoğu yerde ağaçlara nazar boncuğu takılmıştı. Kupkuru ağaç o nazar boncuklarıyla masmavi olmuştu ve çok uzaktan kendini belli ediyordu. Ne kadar batıl inanç olduğunu düşünsek de o güzel görüntünün önünde birkaç fotoğraf çekirmeden edemedik. Hediyelik eşya satılan çoğu yerde rengârenk minyatür balonlar vardı. Arkadaşlarla birkaç tane aldık. Balonların gerçeğini de görmek isterdik ama hava yağmurluydu ve bir tane bile balon yoktu.

Nevşehir, büyük uğraşlarla yapılan topraktan vazolarıyla, çömlekleriyle ve su testileriyle de ünlü. Bir çömlek ustasının yanında çömlek nasıl yapılır onu gördük. Uсталık gerektiren bir işti ama oldukça zevkli bir şeye benziyordu. Hocamız da yapmayı denedi başarılı da oldu.

Her yönüyle göz kamaştıran, bizi kendine hayran bırakan bir yerdi Nevşehir. Dolu dolu hem eğlendiğimiz, hem öğrendiğimiz bir gün geçirdik. Daha sonra saat 18.00 gibi Nevşehir'den ayrıldık. 23.00 gibi de evlerimizdeydik. Ne kadar günü birlik bir gezi olsa da arkadaşlarımızla birbirimize anlattığımızda gülüp eğlenebileceğimiz bir anımız daha oldu.

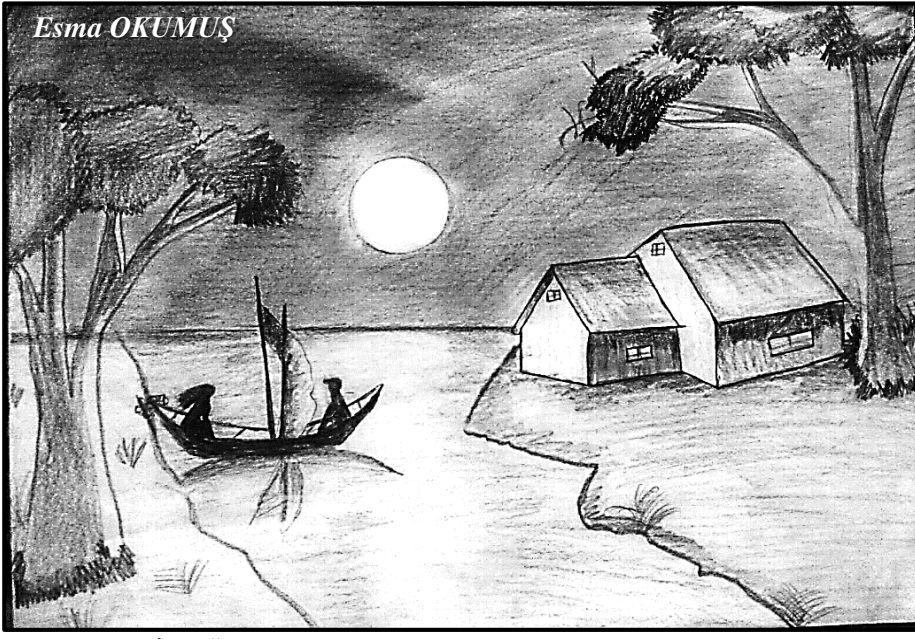
Şeyda DALGA
GELECEĞİN MİMARLARINA

Bizlerin iyiyi, kötüyü, doğruyu ve yanlış kavrayabilmemiz için minicik tohumları yeşertmeye çalışandır öğretmen. Filizlenen en güzel çiçekleriyle her gün daha da gururlanır.

Bize en başta da emredilen "Oku" kavramının, eğitim ve öğretimin hep diri tutulmasına çabalayandır. Bilinçli insanlar yetiştirmek her yiğidin harcı değildir. Sevginin ve sadakatın sonsuzluğunu bize tattıran onlardır. Merhamet duygusunu her daim renk, ırk, cinsiyet, dil ve lisan ayrımı yapmaksızın herkese karşı eşit şekilde kullanır. İssız bir çölde elinizde hiçbir şey olmadan yolunuzu bulabilir misiniz? Peki ya bir ülkenin başında öğreticiler olmasa o toplumdaki insanlar cehalete sürüklenmezler mi? Onlara karşı yapılmış her türlü saygısızlık vatana da yapılmıştır.

Her insanın hakkıdır öğrenmek. İnsanları sevmek için maddi bir karşılık beklenilmemelidir. Bazen bir söz, bazen de bir elin omzunuza dokunması olabilir sevginin ifadesi. Örgün eğitim imkânı olan öğrenciler ne şanslıdır ki o sıcaklığı hep hissederler. Ailemizin bilgisinin eksik kaldığı alanlarda destek alacağımız kişidir öğretmen. Geleceğe dair vereceğimiz kararlarda bize ışık tutan rehberdir.

İnsanların bir şeyleri öğrenmesi için öğreticilere ihtiyacı vardır. Bize karşı sevgi ve merhametini eksik etmeyen öğretmenlerimize saygı ve sevgilerimle...

Sibel BİRGÜL

ASKER BALIKLARININ SIRRI

Bir gün ailecek Çankırı'ya gitmiştik. Burada bulunan asker balıklarını görmeye karar verdik. Hazırlanıp yola çıktık. İki saatlik bir yolculuktan sonra oraya ulaştık. Onları göreceğim için fazlasıyla heyecanlıydım çünkü onların nasıl bir şey oldukları merak ediyordum. Merak ettiğim kadar da varmış, çok güzeldiler. Boşuna asker balığı dememişler, tıpkı asker gibiydiler. Balıkların bulunduğu gölün içinde mermiler ve savaşa dair birçok şey vardı. Gölün yanında bir cami vardı. Hemen oradaki tabelada gölün suyunun şifalı olduğu ve yanındaki caminin de bir vasiyet üzerine yapıldığı yazıyordu. Ama bu bilgiler benim merakımı pek gidermedi. Burası hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Tam o sırada annemin hadi kızım kahvaltıya sözünü duydum. Daha sonra ailecek kahvaltı yaptık. Sonrasında balıklar için biraz yem alıp hemen yanlarına koştum. Ben onlara yem verirken yanıma yaşlı bir teyze geldi. Bana doğru yaklaşarak "Kızım bu balıklar önceden yemek artığı versen bile yerlerdi, insanlar yem vere vere yeme alıştırdılar. Buranın suyu eskiden kendiliğinden dolardı şimdi ise üzerine tazyikli su eklediler balıklar huzursuz oldu" dedi ve ben bir şey demeye kalmadan oradan ayrıldım. Bir hayli şaşırılmıştım. Merakım daha da arttı. Hemen annemin yanına gidip yemi aldığım yerdeki insanlardan balıkların hikâyesini öğrenebileceğimizi söyledim. Daha sonra annemle balıkların yanındaki bir amcanın yanına gittik ve sorduk, o da başladı anlatmaya... "Bu balıklar savaştan sonra sağ kalan balıklardır, ilk zamanlarda altmışa yakın balık vardı. Daha sonra git gide çoğaldılar. Balıkların bulunduğu su şifalıdır." dedi ve devam etti. "Eskiden bu gölün yanında bir evde yaşlı bir kadın ve çocukları yaşarmış. Bu teyze her akşam gölün yanında oturup saatlerce bu balıkları izlermiş. Gölün içinde ışıklar oluştuğunu ve oraya aksakallı yaşlı bir adamın geldiğini söylemiş. Ama buna kimseyi inandıramamış. Bir gün oğullarını karşısına alıp, ben ölünce buraya bir cami yapmanızı vasiyet ediyorum, demiş. Bir süre sonra yaşlı kadın vefat etmiş ve evlatları oraya anneleri için bir cami yaptırmış. Ama yine de kimse gölün içinde ışıklar yandığına ve göle aksakallı birinin geldiğine inanmıyormuş.

Bir gün yine göl hakkında konuşurlarken bir hoca inanmayanlardan birisine gözlerini kapatmasını ve Yasin suresini ilk iki sayfasını okumasını söylemiş ve ne gördüğünü sormuş. O da "Bir adam görüyorum" demiş. Hoca diğer iki sayfasını okumasını istemiş ve ne görüyorsun demiş; o da "Yaşlı adamın etrafında altmış şehit olduğunu görüyorum, demiş. Daha sonra hoca son iki sayfasını okumasını istemiş ve yine gördüğünü sormuş. O da " Yaşlı adamın etrafında altmış tane balık sevinerek oynuyor" demiş. Hoca gözlerini açmasını söylemiş. Adam gözleri açtığında şaşkına dönmüş ve balıkların şifalı olduğuna inanmış. Bu olay insanların diline dolanıp durmuş ve herkes bu durumu kabullenmiş. Yaşlı adam bunları anlatırken bir hayli şaşırılmıştım. Anlattıklarının etkisinden kurtulup yaşlı amcaya teşekkür ederek oradan ayrıldık. Biraz daha bu balıkların yanında vakit geçirdik. Bu güzel günün artık sonuna gelmiştik. Geride pek çok güzel anı ve hikâyeler bırakarak oradan ayrıldık.

**Ayşegül KARAMIK
SONBAHAR GÜNÜ**

Bugün ağaçlardan yapraklar dökülmüş,
Havaya bir yağmur esintisi çökmüş,
Sevgiler ayrılığa dönüşmüş,
Bir sonbahar günü daha kalbimizden.

Dökülen yaprakları izlerken ıslanmış,
Yerle yeksan gönlüm gibi etraf da sararmış,
Buğulu camlar ardında kalakalmış,
Esen seher yeli gibi bir sonbahar günü.

Sessiz hıçkırıklarla buğulu kalınmış,
Hiç bitmemiş kırgınlıklar varmış,
Gözyaşlarımız toprağa karışmış,
Sessiz sedasız düşen yapraklar gibi.

**Melike SAVAŞ
KIYMET BİLENE**

Candır, canandır hanım,
Bedeninde candır, hanım,
Yuvada yücedir, hanım,
Değer verip kıymet bilene.

Kadın engin olur, hem yüce,
Fedakârdır, uyumaz her gece,
Kadinsız, tütmez olur baca,
Değer verip kıymet bilene.

Kadın güldür, narin, çiçek,
Anadır, yarıdır hem gerçek,
Açıl gönlüm, annem gelecek,
Değer verip kıymet bilene.

**Münevver DOVAN
ŞİDDET**

TV'yi açtım. Haber bültenleri ve yine aynı olaylar. Kadın cinayetleri. Gün geçmiyor ki sonucu aynı, gelişmesi farklı bir kadın cinayeti görmeyelim ekranlarda. Cenneti ayakları altında saklayan Havva hangi ara Âdemoğlu'nun temeliyken ayaklar altına itildi? Dinimizde hayvanları öldürmek, bir karıncayı dahi incitmek yasaklanmışken neden bu toplum kadına saygıda bilinçsizliğe doğru sürükleniyor?

Bilinçli insan, bilinçli genç ve bilinçli bir toplum olmak için, yaratılmış ne varsa hepsine duyarlı olmalıyız. İçinde bir damla merhamet, vicdan taşıyan insan, kimseye eziyet edemez. Bu olguları kaybettiğimiz için mi arttı kadın cinayetleri, bunu düşünmek gerekir. Kadınlar bir toplumu ayakta tutan gizli kahramanlardır. Onlara uygulanan şiddet bir güç gösterisi değil korkaklık ve acizliktir. Erkeklerin bu durumu iyi düşünmesi gerekir. Tabi bu konu tek taraflı düşünülemez. Erkeği yetiştirenin de kadın olduğu düşünüldüğünde burada yine en büyük görev kadınındır.

Yaşama hakkı herkesin hakkıdır. Sadece erkeklerin veya kadınların değil bütün insanların ve hayvanların. Kadına şiddet sadece kadını etkileyen bir durum değildir. Çünkü bu olay çocuk psikolojisini de derinden etkilemektedir. Dolayısıyla bu olguların yaşanması toplumun geleceğini de şekillendirir. Bu yanlışlığı düzeltmek için bütün toplumun birlikte bu duruma karşı tavır sergilemesi gerekmektedir.

Nefise AKDEMİR
İNSAN, HAYAT, ÖLÜM

Varlıkta yok, yoklukta var gibi,
İstediğinde ölüm, istediğinde hayat gibi.
Kaderinde ne varsa onu görür gibi,
İnsan, hayat, ölüm...

Hiçbir şeye kulak asmadan yaşamak,
Ölümlle kadere insan sığdırmak,
Hayatından vazgeçip ölümlle burun buruna olmak,
İnsan, hayat, ölüm...

Kaderime sığdırdım ömrümü,
Artık bıraktım gönlümü,
Umuda nakşettim derdimi,
İnsan, hayat, ölüm...

Bulutlarda var keder,
Yaşayan ölüden beter.
Ne kefende ne de bulutta,
İnsan, hayat, ölüm...

Büşra KESTİ
GÜZEL TOPRAKLAR

Uğruna can verilen,
Allah'a el açıp dua edilen,
Güzel topraklar.

Ne anneler, ne evlatlar,
Denizi toprağı altın olan,
Güzel topraklar.

Karadeniz'i, Akdeniz'i, Ege'si,
İncisi, balığı, yağmuru,
Güzel topraklar.

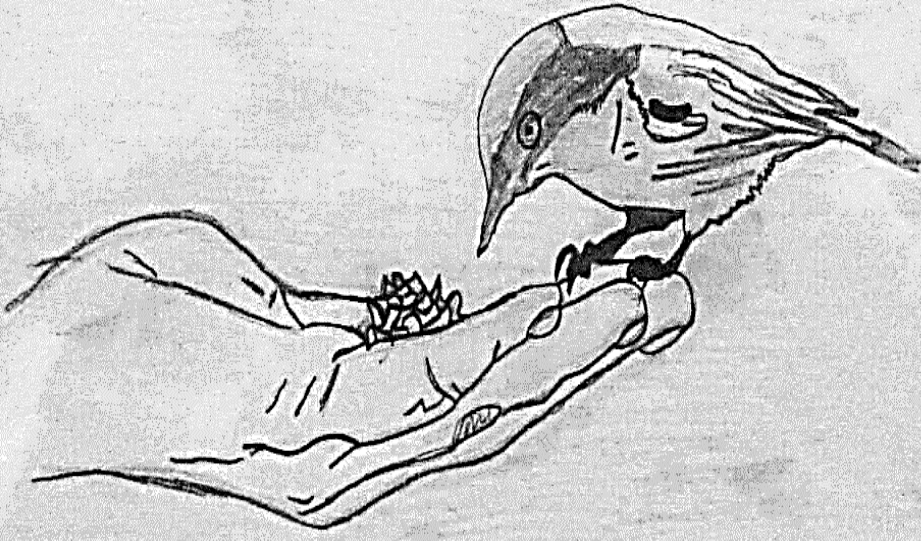
Merve KEÇECİ
ERZURUM

Her dilde türküsün sen,
Gönüllerde huzursun sen.
Ne de güzel durursun sen,
Taşı, toprağı güzel Erzurum.

Lezzetine doyamam ben,
Dağlarına kar olam ben.
Ne de güzel gülersin sen,
Taşı, toprağı güzel Erzurum

Tarihlerde vardır sesin,
Kültürlerin ne güzel senin.
Dadaşın hoş, bakışın hoş,
Taşı, toprağı güzel Erzurum

Tarihi eserlerin bir rüya,
Hañcer barın bir sevda.
Ne de güzel şehirsin sen,
Taşı, toprağı güzel Erzurum.

Kıymet ARSLAN

Zeynep ALBAYRAK
VERGİ BORCU

Hayatımdaki en büyük pişmanlığım, babamı ön yargıyla tanımamdı.

Dokuz yaşındaydım, anne şefkatini hiçbir zaman tatmamıştım. Babam ise bana göre duygusuz kendinden başka hiç kimseyi düşünmeyen bencil adamın birisiydi. Babam eve geç saatlerde gelir, erken saatlerde ise işe gitmek için evden çıkardı. Babam bir çocuk yurdunda hizmetli olarak çalışıyordu. Her gün beni yanına çağırır bana 5 TL verir ve çoğunu da: "Bu bana olan vergi borcun." diyerek elimden zorla alırdı. Benden aldığı paraları bir kumbaraya atar ve saklardı. Bu kadar bencil olduğu için babamdan nefret ederdim. Annemde babamın bencilliğine ve cimriliğine katlanamadığı için ben doğduktan sonra bizi terk etmişti.

Babamı ise hiçbir zaman anlayamamıştım. Her zaman ondan utanıyor ve üzülüyordum. Arkadaşlarım babamı gördükleri zaman hep benimle dalga geçiyorlardı. Yıllarca hayatımız böyle devam edip geçti. Sonunda istediğim üniversiteyi kazanmıştım. Uzun uğraşlarım sonunda babama benzememek için avukat olmuştum. Hayatım tam istediğim gibi geçerken babam vefat etmişti. Babam artık yoktu. Eve gittiğimde babamın odasına gittim. Çekmecesini açtığımda içinde yüzlerce zarf görünce çok şaşırılmıştım. Babamı kimse sevmezdi. O halde bu zarfların içerisinde ne vardı? Merakıma yenik düşerek zarfları açıp okumaya başladım. Tüm kâğıtlarda benzer bilgi ve açıklamalar yazıyordu.

Hiçbir şey anlayamamıştım. O sırada telefonuma bir mail gelmişti. Maili açtım ve okumaya başladım. Bana gelen mailde aynen şunlar yazıyordu: "Yurdumuza yapmış olduğunuz yardımlardan ötürü size minnettarız. Yüzlerce çocuğı burslu olarak okuttuğunuz için teşekkür ederiz." Çok şaşırılmıştım. Çünkü ben böyle bir bağış yapmamış ve kimseye burs vermemiştim. Hemen maili gönderen yurda gittim. Beni muazzam bir şekilde karşılamışlardı. Ve yanıma tekerlekli sandalyeli bir beyefendi geldi. Bu yurdun müdürüymüş ve bana şunları söylemeye başladı; "Yurdumuza yapmış olduğunuz bağış ve bursla okutmuş olduğunuz öğrenciler için teşekkür ederiz." Yurt müdürünü nazikçe bölerek bağıştan ve burstan haberim olmadığını ortada büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu anlatmaya çalıştım. Yurt müdürü ise; "Babanız bağışladığınız parayla sizin adınıza bağışları yaptı. Buradaki her çocuk babanız gibi muhteşem bir babaya sahip olmayı ve sizin yerinizde olmayı isterdi. Sizlere çok teşekkür ederiz." dedi. Duyduklarım karşısında hayretler içerisinde kalmıştım. Ben babamı hiçbir zaman anlayamamış ve suçlamıştım. Oysaki şimdi özür dileyecek bir babam bile yoktu. Çok özür dilerim BABA...

Etraf iyice soğumuş, kış kapıda olduğunu göstermek için, soğuk rüzgârları haberci olarak göndermişti. Sokağa çıkmamanın delilik sayılabileceği bir pazar gününde, insanlar sıcak kalmak için kat kat giyinmişti. Fakat bir evde durum farklıydı. Aile fertleri arasında, dışarının soğuşunu hissettirmeyecek kadar alevli bir tartışma yaşanıyordu. Ev aynı, konu aynı, tartışmanın şiddeti ise her zamankinden çok daha fazlaydı. Bu durumun başkahramanları; Hüseyin Bey ve oğlu Musab'dı.

Musab 18'inde, uzun boylu, beyaz teninde siyah inci gibi parlayan gözleriyle tam anlamıyla bir delikanlıydı. Akademik olarak başarılı bir öğrenci olmasının yanı sıra Musab, sporla yatıp sporla kalkan bir spor aşığydı. Normalde uysal olan ve ailesine karşı olan saygısı ile göz dolduran Musab'ın ailesiyle olan tek tartışmasının konusu da buydu. İlkokuldan beri notları hep yüksek olmasına rağmen Musab hiçbir derse özel ilgi duymuyordu. Onun tek isteği sporla uğraşmaktaydı. Beden eğitimi öğretmenini de ona yeteneği olduğunu söylemişti fakat ailesi bunu istemiyordu. Çocuklarının bu kadar iyi notlarla tıp, mühendislik gibi alanlara yönelmesini istiyorlardı. İşte Musab'ın bu sene sınava girecek olması da tartışmaları beraberinde getirmişti.

-Oğlum geleceğini düşünmelisin. Topçu olacaksın da ne olacak söylesene? Anca kendine eziyet. Bak düşünsene bir doktor olduğunu. Profesörlüğe kadar götürebilirsin işini.

-Baba düşünemiyorum kendimi o beyaz önlük içerisinde. Ben o şekilde yaşayabilecek birisi değilim. Ben hareket etmeliyim. Koşmalıyım, zıplamalıyım... Doktorluğu kaldıramam lütfen artık benim fikirlerime saygı duyun.

-Oğlum sen doktor ol, hastadan hastaya koşarsın merak etme.

...

-Bak oğlum. Sporcu olmak istiyorsun istemesine de yarın öbür gün başına bir şey gelse, sakatlık geçersen Allah korusun sonun ne olacak hiç düşündün mü? Hem bak doktorluğu yapamam deme. Sen bir ol hele, alışsın. İnsanoğlu neye alışmıyor ki?

-Baba inan senden çok düşünüyorum sonum ne olur diye. Ama ben razıyım, her şeye, bütün sonuçlarına razıyım. Hem tek risk sporculukta mı? Doktorluğun riski yok mu? En riskli meslek doktorluk. Şimdi de sen düşün, sevmediğim bir mesleğe nasıl odaklanabilirim? Ya bir hastaya yanlış müdahale edersem, ya işimi önemsemeden yaparsam ne olacak? İnsanoğlu alışır diyorsun ya, aslında biz kendimizi alışmak zorunda bırakmıyor muyuz? Ben alışmak zorunda kalmak istemiyorum lütfen anlayın artık.

Bu sözler sükûtu da beraberinde getirmişti. Uzun süren sessizlikte aile fertleri sakinleşmişti. Bu sessizliği bozan Hüseyin Bey oldu.

-Sen kendine inanıyor musun? Yani gerçekten istiyor musun? Sporla uğraşmak sandığın gibi kolay bir şey değil. İyiler arasında olmak için elinden gelenin daha fazlasını yapmalısın. Biliyorsun oğlum, değil mi?

-Biliyorum baba zor, çok zor bir iş. Ama istediğim, yapmaktan zevk aldığım tek şey. Spor olmasa kendimi boşlukta hissederim. Hele sen bir izin ver, en iyi olana kadar her şeyimle mücadele ederim. Ben oğlunum, zorluklar yıldırmaz. Evvelallah, daha da güçlenirim. Yeter ki senin ve annemin rızanız olsun, bir evet deyin...

-Peki oğlum. Artık ne sen kafanı yor ne de biz. Rabbim yardımcın olsun ne deyim...

-Baba bak gönülden razısın değil mi? Yoksa sen razı olmadıkça, istediğim kadar seveyim, ne hayrı dokunur bana.

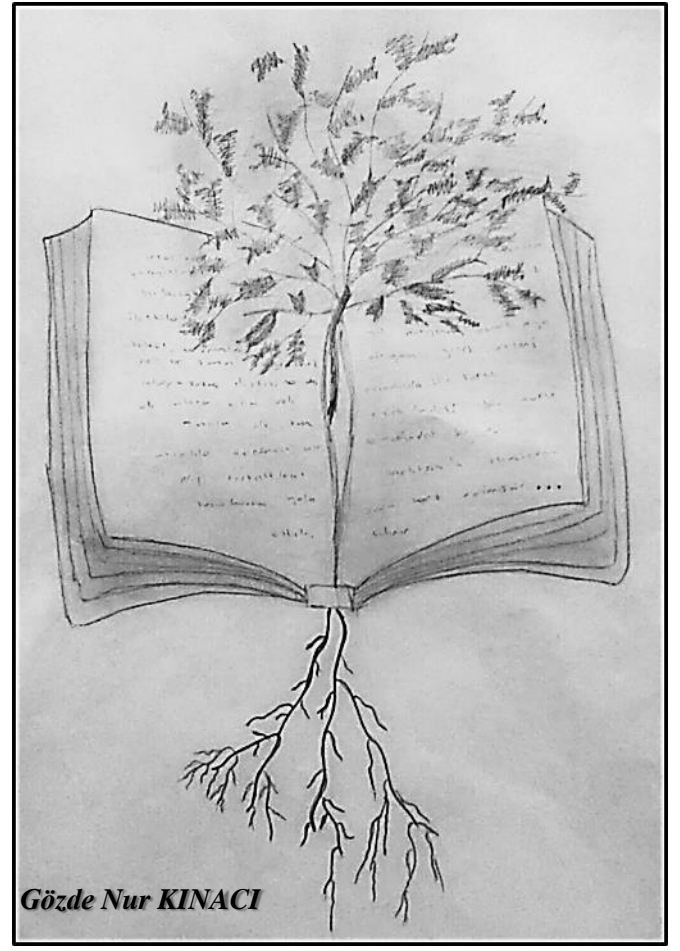
-Tamam dedik ya oğlum. Bizim dilimizdeki neyse kalbimizdeki de odur.

-Sağ olası babam... Peki, anne, ya sen, sen de razı mısın?

-Ne deyim oğul, eğer ibadetini bırakmayacaksan, doğru yoldan şaşmayacaksan, Rabbim yolunu açık etsin. Eğer ki ibadetini aksatırsan bilesin ki sütümü helal etmem.

-Annem... Rabbim bana bu yolu açmışken ben onu anmaktan nasıl vazgeçerim? Sen korkmayasın. Siz dua edin, oralarda örnek birisi olayım inşallah. Size söz veriyorum Allah'ın izniyle çok çalışacağım ve başaracağım.

-İnşallah oğul. Rabbim yardımcın olsun.

Gözde Nur KINACI

Bu öfke alevinin yerini, tebessüm sıcaklığı doldurmuştu. Musab yerinde duramıyordu. Bir babasının elini, bir annesini gül yanaklarından öpüyordu. Onların yanından ayrılır ayrılmaz odasına gidip 2 rekât şükür namazı kılıp, gözyaşları içinde Rabbine şükretti.

Ailesinin de rızasını da alan Musab hemen futbol seçmelerine girdi ve seçildi. Arkadaşları bir çalıştıysa Musab iki çalıştı. Yoruluyordu ama şikâyet etmiyordu. Çünkü bu o kadar tatlı bir yorgunluktu ki şikâyet ne kelime, bu günleri yaşadığı için Rabbine hamt ediyordu. Birkaç ay içerisinde dikkatleri üzerine toplamıştı Musab. Herkes yeteneği ve azmine hayran kalmıştı. Tabi bu sırada üniversite sınavına da girmiş ve istediği bölümünü kazanmıştı, açıktan okuyacaktı.

Bir yıl içerisinde 2. lig takımlarından birisinin ilk beşinde kendine yer bulmayı başarmıştı. Gösterdiği üstün performans 1. lig takımlarının da ilgisini çekmiş ve teklifler gelmeye başlamıştı. Bunlardan bir tanesi ise Musab'ın hayali olan takım, Fenerbahçe'dendi. Bu teklifi ailesiyle istişare edip kabul etmişti. Şimdi en iyiler arasındaydı. A takıma çıkması için çok çalışmalıydı biliyordu ve buna göre davranıyordu. Abilerinden yardım alarak, onları örnek alarak kendini geliştirmeye çalışıyordu.

3 sene içerisinde hocanın en güvendiği oyuncular arasına girmeyi başarmıştı Musab. İstemişti, azmetmişti ve başarmıştı. Ailesi her maçının ve oğullarının başardığını görmeyen sevincini yaşıyordu. Musab ailesine minnettar, ailesi ise Musab ile gurur duyuyorlardı.

İMTİYAZ SAHİBİ

Özlem KALAY

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Serap GÜVEN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Serap GEÇİT

GÖRSEL DANIŞMAN

Rabia DEMİRBAŞ

YAYIN KURULU

Elif KARADAĞ

Rüveyda YILMAZ

Zübeyde BUNSUZ

Beyza USTA

Fatmanur ARSLAN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Atatürk Mah. Şehit Mehmet Fatih Ata Cad. No:30

ÇUBUK/ANKARA 0 312 837 01 41